

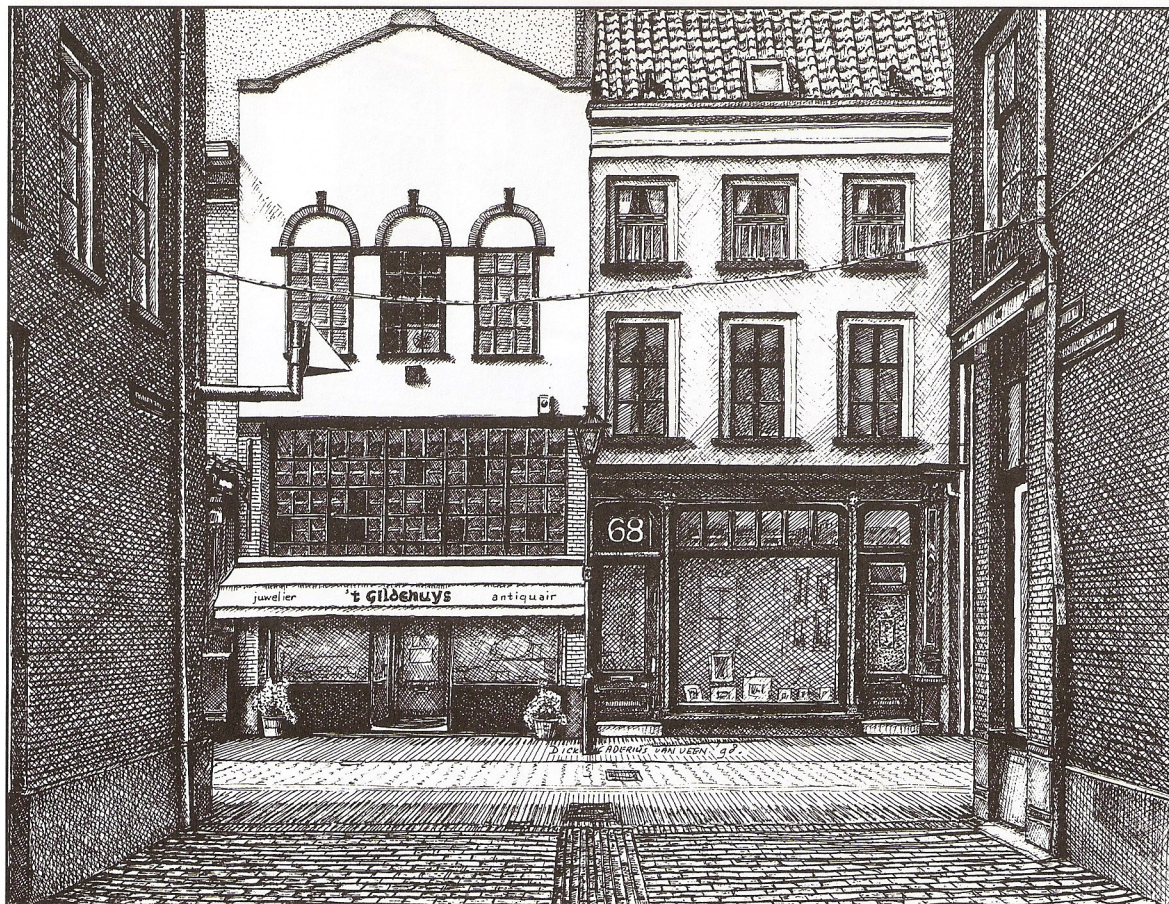
Waaks voor petten en mutsen in de straat

“Dat is geen bouwvier, maar een riesenschnautzer, familie van de pinchers. Hij heet Harpo.” Mevrouw J.P. Boom-Van Immerseel wijst lachend op de grote hond, die rustig in een hoekje ligt in 't Gildehuys aan de Bakkerstraat 67 in de Arnhemse binnenstad.

„Ik ben heel blij met hem: hij is heel waaks. Hij heeft al een keer een overval weten te voorkomen. Er was iemand die aan de overkant van de straat een muts over zijn hoofd trok en direct daarna de hand op de klink legde. Ik dacht nog: 'Nu zijn wij aan de beurt'. Maar Harpo voelde het aankomen en schoot naar voren. Die man was gelijk weg. Harpo heeft de pest aan mutsen en petten.”

't Gildehuys valt voorbijgangers direct in het oog op het kruispunt van de Bakkerstraat en de Bentinckstraat. Het winkeltje van juwelier, antiquair en taxateur Boom is een echte blikvanger met zijn witte, markante gevel.

Het van oorsprong veel oudere huis werd in 1934 op de kop gezet door een grootscheepse verbouwing in opdracht van de boekhandelaar B.M. Israël. Architect G.L. van Straaten tekende het ontwerp. Mevrouw Boom wijst naar boven, naar een balustrade op de eerste verdieping, vroeger een eldorado van leesvoer. „Daar lagen vroeger de boekenplanken. Er zit ook een nog een leuke wenteltrap in het pand. En een oude boekenlift, maar die durf ik niet meer te gebruiken. Ik ben bang dat hij dan naar beneden stort.”

't Gildehuys maakte lang geleden deel uit van een patriciërs woning. „Samen met het huis hiernaast”, vertelt mevrouw Boom. Ze doelt op het huis met de mooie lijstgevel op Bakkerstraat 68, waarin beëdigd taxateur antiquiteiten Peter van Os zijn antieke kasten, landkaarten en oude prenten heeft uitgestald.

Arnhemmer E.J. Deemoed heeft het allemaal onderzocht en ontdekte dat omstreeks 1610 op deze plek „het huis van Arnold van de Gruithuis met het kleine huisje naast de poort” stond. Van de Gruithuis behoorde tot een welgestelde magistratenfamilie in de toen al deftige Bakkerstraat.

Achter het pand waarin de win-

kel van Van Os zetelt, bevindt zich nu nog altijd een fraai achterhuis met daaronder een middeleeuwse gewelvenkelder, grenzend aan een romantisch ogende binnenplaats. Hier woont de hoogbejaarde vader van Van Os. „Qua uiterlijk is de binnenplaats vergelijkbaar met het oude koffiehuis in 't Hemelrijk wat verderop.”

In 1920 is F. Aalbers, de grootvader van Van Os, op nummer 68 begonnen als antiquair. „Toen hij erin trok zat er nog een juwelierszaak in.” Van Os beschrijft zijn opa als een echte handelaar, maar na de beurscrisis van 1929 ging het allemaal wel wat minder. Zijn kleinzoon schetst hoe de tijd in de jaren daarna werd gedood met schaakpartijen in de achterkamer. Op den duur werd er wat verstoord opgekeken als er een klant binnen kwam. „Mijn grootvader ging soms ook een hele dag op stap in Amsterdam, met twee schilderijen onder de arm. Verkopen kon hij ze dan niet, maar hij wist ze wel handig om te ruilen. Hij kwam dan met vier schilderijen terug.”

Sinds 1997 is Van Os aan de slag met de opknappbeurt van zijn pand: een tijdrovende operatie die de nodige herinneringen oproept over discussies met de welstandscommissie. Hij wijst op een pui van de winkel en de vensterbank, waarop oude prenten van Arnhem uitgesteld zijn. „Een lichtgele kleur heeft alles gekregen, maar dat wilden ze eigenlijk niet. Want de Arnhemse monumenten dreigden te vergelen. Ze wilden liever 'Arnhems blond'. Ik dacht aan de blonde dames in het Spijkerkwartier, maar daar bedoelden ze toch iets anders mee. Arnhems blond is een soort crémeleur met een vleugje geel.”

Bij het verlaten van de winkel wijst Van Os nog even op de robuuste, eikenhouten vloer onder zijn voeten. „Ik heb gekozen voor een vloer die veel kan hebben en past in dit huis en bij de handel. Uiteindelijk is het deze geworden: hij is afkomstig van een gesloopte whiskeystokerij uit Canada.”